

โคมไฟของคนตาบอด

มีตรอกสายหนึ่งที่ทั้งมืดทั้งแคบ ยังไม่มีดวงไฟส่องทางให้ความสว่างแม้แต่น้อย ดังนั้นเมื่อถึงยามค่ำคืน การเดินทางในตรอกแห่งนี้จึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก มีพระรูปหนึ่งเดินผ่านเข้ามายังตรอกดังกล่าวเพื่อมุ่งหน้าไปยังอาราม ด้วยความที่ตรอกนี้มีมืดมิดกระทั่งนิ้วมือทั้ง ๕ ของตนเองยังไม่อาจมองเห็นได้ เมื่อเดินไปเรื่อย ๆ พระรูปนี้จึงเดินไปชนผู้อื่น และถูกผู้อื่นเดินมาชนไม่หยุดหย่อนสร้างความยากลำบากยิ่งนัก

ในตอนนั้นมีผู้หนึ่งถือโคมไฟเดินเข้ามายังตรอกดังกล่าว ทำให้ตรอกเกิดแสงสว่างขึ้นพอสมควร พระรูปนั้นก็ยืมคนเดินผ่านทางกล่าวว่า คนตาบอดผู้นั้นช่างแปลกนัก ตนเองมองไม่เห็นแท้ ๆ ไยต้องถือโคมไฟให้วุ่นวาย เมื่อพระได้ยืมก็รู้สึกแปลกใจรอจนกระทั่งคน

ตาบอดถือโคมไฟคนนั้นเดินผ่านมา จึงเอ่ยถามขึ้นว่า ขอภัยท่านตาบอดจริง ๆ หรือ คนผู้นั้นตอบว่า ถูกแล้ว ข้าเกิดมาก็พิการ ตาสองข้างมองไม่เห็น สำหรับข้ามันไม่ว่าจะยามเช้าสาย บ่ายเย็นล้วนไม่ต่างกัน ทั้งยังไม่ทราบว่าจะแสงสว่างหน้าตาเป็นเช่นไร พระได้ยืมดังนั้นก็ยิ่งงุนงงมากขึ้น เลยเอ่ยถามต่อไปว่า เช่นนั้นท่านจะถือโคมไฟไปเพื่ออะไร คนตาบอดตอบว่า เพราะข้าเคยได้ยืมคนพูดกันว่า ในยามกลางคืนไร้แสงสว่าง คนตาดีทั้งหลายก็เป็นเช่นเดียวกับข้า คือมองไม่เห็นสิ่งใด ดังนั้นข้าจึงถือโคมไฟไปไหนมาไหนเสมอ พระได้ยืมดังนั้นก็เกิดความซาบซึ้งใจ เอ่ยคำอโณปมาธิพูดออกมา และกล่าวต่อไปว่า ท่านช่างมีเมตตาธรรม ห่วงใยเพื่อนมนุษย์ คนตาบอดกลับกล่าวว่า ผิดแล้ว ข้าทำไปเพื่อตัวเอง ทำเพื่อตัวเองอย่างไร พระถามต่อด้วยความสงสัย คนตาบอดอธิบายว่า เมื่อครู่ท่านเดินอย่างมีดมนในตรอกโดนคนเดินสวนไปมาชนเอาหรือไม่ ท่านดูข้าเองแม้เป็นคนตาบอดแต่ข้าไม่โดนผู้อื่นเดินชนแม้แต่ครั้งเดียว ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนข้าก็เป็นเช่นเดียวกับท่านคือ โดนคนเดินมาชนเอาบ่อยเมื่อข้าถือโคมไฟทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ที่ข้าจุดโคมไฟไปไหนมาไหนด้วยนั้น ข้าจุดเพื่อให้แสงสว่างกับผู้อื่น และเพื่อให้ผู้อื่นเห็นตัวข้า ตั้งแต่นั้นมาข้าก็ไม่โดนผู้ใดชนอีกเลย

ที่มา : หนังสือ “เรื่องเล่าและนิทานโดนใจ”

ผู้เขียน : พระสุรินทร์ ก่อนการคิด